

РЕШЕНИЕ

№ 24162

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3529** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура" /АПИ/ срещу решение № 687 от 20.02.2025г. постановено по НАХД № 9465/2024г. Наказателно отделение (НО), 95-ти състав, Софийски районен съд (СРС), с което е отменено Наказателно постановление (НП) № BG17022022/4000/P8-116/09.08.2022г. издадено от началник отдел "Контрол и правоприлагане" в Национално ТОЛ управление (НТУ) към Агенция "Пътна инфраструктура" (АПИ), [населено място], с което на А. В. Б. за нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 1 800 /хиляда и осемстотин/ лв.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Излага доводи, че изводите обективирани в решението са базирани на неправилна преценка на събраните доказателства, доколкото нарушението е надлежно установено, като е използван точно регламентираният в специалния закон доказателствен способ, а именно на базата на съставен доклад от поддържаната от АПИ Електронна система за събиране на пътни такси (ЕССПТ). В жалбата е изразено несъгласие по отношение изводите на съда, че не са ангажирани доказателства от които да се установи, че именно А. В. Б. е управлявал процесното ППС на датата, на която е извършено нарушението. Иска се отмяна на атакуваното решение.

Ответникът А. В. Б., ЕГН: [ЕГН] моли да бъде оставено в сила обжалваното съдебно решение. Твърди, че при санкциониране с АУАН и НП, разликата между приложното поле на санкционираните норми на чл.179, ал.3а от ЗДвП, ал.3б от ЗДвП е в субекта на отговорността, доколкото субект на отговорността по чл.179, ал.3а е водачът, а по чл.179, ал.3б от ЗДвП е собственикът/ползвателят на МПС, като видно от чл.179, ал.3д от ЗДвП отговорността на собственика/ползвателя е субсидиарна, доколкото тя се ангажира, само ако не е издадено НП срещу безспорно установяване кой е водача. Позовава се на Директива 1999/62/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, както и на Решение на СЕС от 22 март 2017г. по съединени дела С-497/15 и С-498/15г. счита, че в случая както хипотезата на чл.3, така и на ал.3б не отговаря на вменената глоба.

Прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е основателна.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 17.02.2022 г. в 16:09 ч. в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт О.-ферибот, пристигнало пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , влекач, марка „МАН“, модел „ТГА 01“, с обща технически допустима максимална маса над 12 тона. Товарният автомобил, собственост на „Типик“ ЕООД, бил управляван от жалбоподателя А. В. Б..

След извършена от контролните органи проверка било установено, че на 16.02.2022 г. в 07:26 ч. посоченото пътно превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] било засечено по път А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като не била заплатена дължимата за ППС пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП. За съответното обстоятелство бил генериран запис по чл. 167а, ал. 1-3 ЗП.

Предвид направената констатация свид. Л. Г.-В., на длъжност инспектор в отдел ПТРР, ТД „ТД Митница Р.“, съставила срещу Б. АУАН № BG17022022/4000/P8-116/17.02.2022 г.

Въз основа съставения АУАН и материалите по преписката, началникът на отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално ТОЛ управление /НТУ/ към Агенция „Пътна инфраструктура“ при МРРБ издал срещу А. В. Б. атакуваното наказателно постановление за нарушение по чл. 179,

ал. За ЗДвП, за което му наложил глоба в размер на 1 800 /хиляда и осемстотин/ лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че въз основа доказателствата не се установява кой е водачът, управлявал процесното ППС на посочените в АУАН и НП време и място. Свид. Г.-В. не е свидетел на нарушението, а го е установила по данните, обективирани в електронната система за събиране на пътни такси, без да събере доказателства относно авторството му.

В заключение е приел, че не може да бъде автоматично формиран от факта, че Б. е управлявал превозното средство при извършване на проверката на 17.02.2022 г., тъй като не е негов собственик /съобразно свидетелство за регистрация, Част II, ППС е собственост на „Типик“ ЕООД/. Приел е, че преди да издаде наказателното постановление, наказващият орган е имал задължението да установи по категоричен начин кой е бил водачът му към момента на извършване на нарушението, което обаче не е направил.

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

То е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства и правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Налице са безспорни доказателства, че път А-6, отсечка км 50+427 е включен в обхвата на платената пътна мрежа и че процесното ППС е с обща техническа допустима максимална маса на пътният състав над 12 тона и попада в категорията на тези, за които е дължима пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Безспорно се установява, че ППС с рег. [рег.номер на МПС] на 16.02.2022 г. в 07:26 ч. е било управлявано от А. В. Б..

Установява се, че той е бил наказан на основание чл. 167, ал. 3б, т. 2, вр. чл. 189е, ал. 1 Закона за движението по пътищата, които от своя страна препращат към чл. 10, ал. 1 Закона за пътищата – предвиждат административнонаказателна отговорност за неплащане на предвидената в чл. 10, ал. 1 Закона за пътищата ТОЛ такса.

Същевременно обаче, съгласно чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата (Изм. - ДВ, бр. 14 от 2023 г., в сила от 10.02.2023 г., изм. - ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г.) Тол таксата се заплаща от собственика или ползвателя на пътното превозно средство за всички пътни превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, извън тези по чл. 10а, ал. 7, 7а и 9, като заплащането и дава право на пътното превозно средство, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

По аргумент от цитираната норма следва да се направи извод, че при ангажиране на административно-наказателната отговорност органът е следвало да издири не кой е управлявал ППС, а кой е бил собственик или ползвател към датата на установяване на нарушението. В процесния случай безспорно се установява, че собственик не е А. Б. а видно от свидетелството за регистрация – собственик е „Типик“ ЕООД. Липсват доказателства А. Б. да е имал качеството

„ползвател“, както и въобще ППС да е било предоставено за ползване на него или на трето лице. Управлението на ППС не го прави автоматично „ползвател“. Административно наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е издирил доказателства, от които да се установява какви са били правоотношенията между Б. и дружеството собственик.

Обстоятелството, че А. В. Б. не е направил възражение по отношение авторството на деянието не освобождава административнонаказващия орган от безспорно установяване на посочените факти.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал. 2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 687 от 20.02.2025г. постановено по НАХД № 9465/2024г., НО, 95-ти състав, СРС.

Решението е окончателно.